

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel Clara Simó

Pep Cortés

Ha mort Pep Cortés, el famós actor i director alcoià que va treballar amb Ken Loach i amb tants d'altres. El teatre no tenia secrets per a ell, tot i que sembla que els darrers anys estava una mica oblidat.

Us en contaré una de magnífica de Pep Cortés: un dia se'm va presentar a casa. Serien els noranta, i em va fer un encàrrec curiós: tu que ets feminista, vull que m'escriguis un monòleg amb final tràgic. A veure si tota aquesta gentussa se n'adona, per fi, que els homes no tenen drets sobre les dones. Vaig acceptar l'encàrrec, que vaig titular *Còmplices*, i del qual ell va fer un muntatge extraordinari. Perquè Pep Cortés no era sols un actor –i molt bo, per cert–, era director, coreògraf i dominava totes les branques del teatre.

Com deia, ho vaig titular *Còmplices* perquè tinc la impressió, fins i tot darrerament que ha revifat el feminisme, que tota la societat és fidel a

Pep Cortés no era sols un actor –i molt bo, per cert–, era director, coreògraf i dominava totes les branques del teatre

la seva història i que, estant com estem tants segles submergits en la societat patriarcal, vulguem o no, controla els nostres instints baixos. Per a sorpresa meua, alguns dels amics més entranyables declaraven, en acabar la funció: "Ai, Isabel, ella es mereix la mort!" No em va passar una vegada sinó múltiples, reblant així el clau que a darrere de tot –excepte els racionalistes– som uns títols dominats per la història. La situació política actual n'és una bona mostra.

La segona ocasió que vaig col·laborar amb ell va ser a la Biblioteca de Catalunya, on solen fer funcions teatrals. A mi em deixaven improvisar, i hi havia com a amfitrió el meu estimat Pep Cortés; recordo que també hi havia l'intel·ligent David Fernández. L'atmosfera funcionava a la perfecció i les facècies teatrals eren oportunitatíssimes.

I em reservava una sorpresa el Pep Cortés. Va cantar una cançó que, amb la seva veu ronca, va brodar.

El trobarem molt a faltar, l'amic, l'actor i el director. I a sobre és d'Alcoi!

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'argentina de casa

La consogra argentina, mare de la nostra jove, ha vingut a conèixer i fer contemplació del net que tenim en comú des de fa tres setmanes. La tenim a casa. Es diu Sofia. Els pares i la criatura –un nen, Salvador– viuen al pis de baix, al mateix edifici. Ens pregunten si el sentim quan plora. Plora amb afició. No sentim res. La casa és antiga, les parets gruixudes, els sostres alts. La consogra i àvia ha vingut sola. Va arribar el dia que al Parlament argentí es feia el relleu presidencial del país: Mauricio Macri va entregar la vara a Alberto Fernández. Macri ha situat la inflació del país al cinquanta per cent. El deute extern no es pot satisfer de cap manera. El seu substitut, podrà prendre mesures més satisfactòries? És del partit peronista. La seva companya en les llistes electorals i la que ha mogut tota la campanya és Cristina Kirchner. Fa quatre anys els argentins la van expulsar del poder en favor de Macri per haver situat també l'economia al límit i per la corrupció. Ara hi tornen a confiar. "No és que hi confiem. És que no sabem on agafar-nos. Fa tants anys que la situa-

“L'hem de convèncer perquè per Sant Esteve ens faci un àpat d'estiu

ció dura... Hi estem tan habituats...” S'entén que parla la consogra. Ara quan sigui una bona hora a l'Argentina, trucarà al marit per donar-li novetats d'en Salvador.

Es quedarà fins al dia 29. Ja ha vingut una altra vegada per Nadal. Que aquí sigui l'hivern mentre allà penetren en l'estiu sufocant no li ve, doncs, de nou. Fos com fos, tampoc l'hi vindria. La iconografia nadalenca és una creació de l'hemisferi nord que ha penetrat en l'austral. De l'equador en avall van servits de pel·lícules de Hollywood i postals de Nadal amb neu, llars de foc, gent abrigada i àpats calo-

rífics. Passant un dia per un carrer d'Ushuaia, la capital de la Terra de Foc i la ciutat situada més al sud del món, vaig caçar al vol una mare que deia a un nen que duia agafat de la mà: "En el norte, hijo mío..." A Ushuaia només hi ha "norte". Els altres tres punts cardinals queden anul·lats, no hi són, pertanyen a les tenebres marítimes. A l'Argentina sencera li passa una mica igual: l'atenció que el país projecta sobre els Estats Units i principalment sobre Europa, origen de la majoria de la seva població, és intensíssima. Segueixo les edicions digitals de *Clarín* i *La Nación*, els dos grans diaris del país. De vegades em sorprenen amb notícies d'Europa –el futbol inclòs, evidentment– que aquí encara no s'han divulgat. De Terra de Foc, que dista de Buenos Aires tant com Oslo de Gibraltar, no en diuen mai res. Només de tant en tant en recorden les Malvines.

Amb el fill ens hem conxorxat per convèncer la Sofia perquè el dia de Sant Esteve, després de respectar l'àpat típic de Nadal a Catalunya, ens en cuini un de fred com és habitual a Buenos Aires, "en el sur..."